

ЛІНА КОСТЕНКО

**"КОЛЬОРОВІ
МИШІ«**

Lina Kostenko

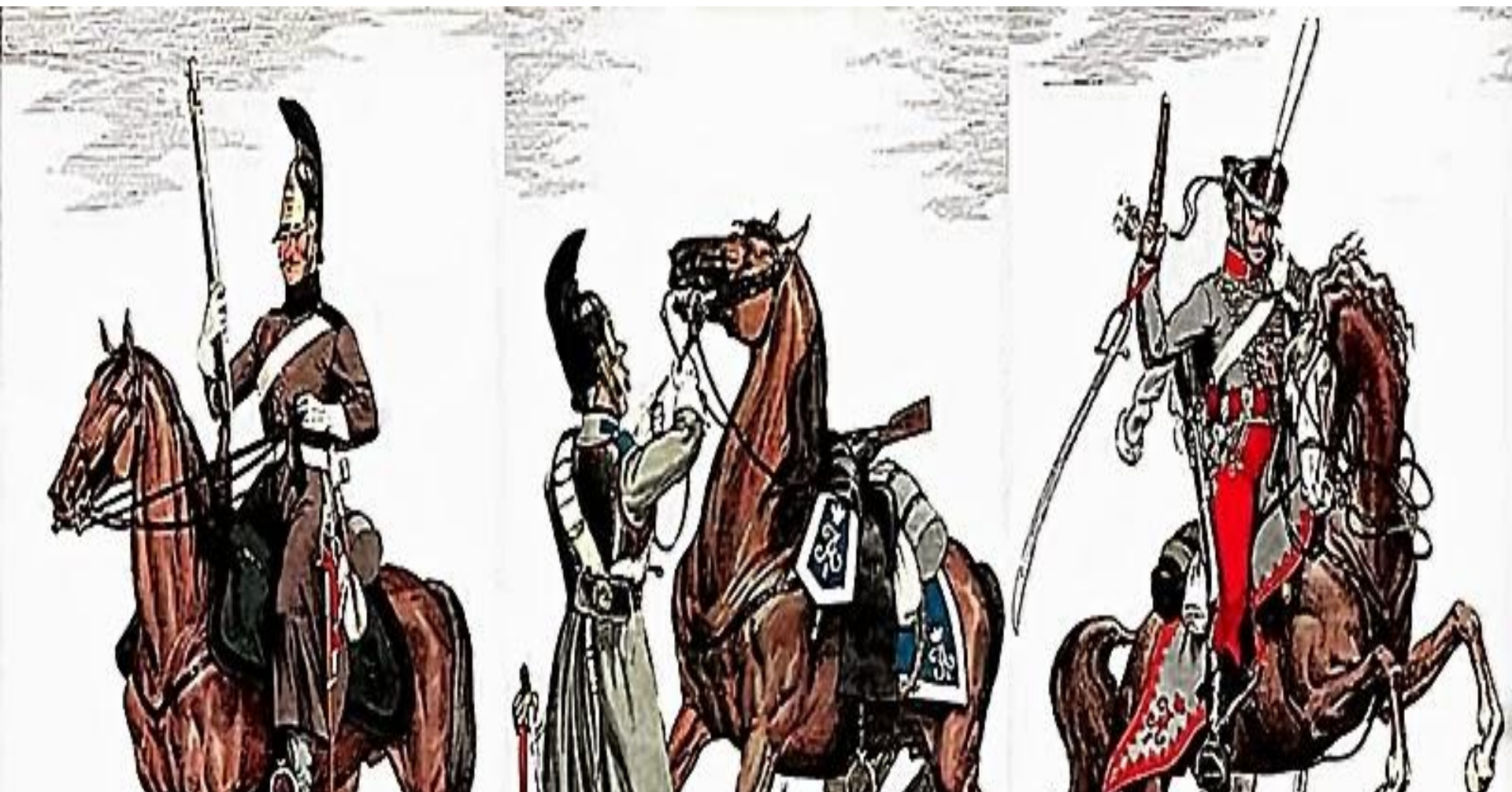

***Давно,
іще в шістсот якомусь році,
ну, цебто більш як три віки тому,***

**коли носили шпаги ще при боці
і розважали стратами юрму,**

De la manière de jouer avec le pistolet, le pistolet, 1789, p. 12.
Publié par la Société de l'histoire de la France.

***коли відьом палили при народі,
коли наук не знали ще ладом, —***

***кажу, давно, кажу, у Вишгороді
підсудна Анна стала пред судом.***

Було тій Анні, може, десять рочків,

Її привів розлючений сусід.

***Багряне листя, кілька тих листочків,
останнє листя із кленових віт***

***було на стіл покладене, як доказ,
і шаруділо тихо на сукні.***

***Осіннє сонце, яблуко-недоквас,
стояло в голих кленах у вікні.***

***І той сусід сказав тоді у тиші:
— Панове судді! Я її привів.***

Вона робила... кольорові миші

з оцих ось жовтих і сухих листків.

***Ото складе листочок до листочка,
два рази хукне — так і побіжать.***

У мене діти, в мене син і дочки,

***Вони були нормальні і здорові,
а ця чаклунка збила їх з пуття.***

Вночі їм сняться миші кольорові.

Од тих мишей немає нам життя!

Тоді суддя в судейській чорній мантії сказав:

— Життя — це справа без гарантії.

Чаклунок ми караем по закону.

***Перехрестіться, пане, на ікону.
Скажіть суду:***

***вона із димаря вночі літала
чи згасила зірку?***

**Чи вам ті миші згризли сухаря,
а чи прогризли у підлозі нірку?**

***Сусід сказав, що миші ті якраз
такої шкоди не чинили зроду,***

**що в господарстві наче все гаразд,
а йдеться швидше про моральну
шкоду.**

**Суддя спитав:
— Вони на вас гарчать?**

***— Та, — каже, — ні. Але вони
яскраві. —***

Два рази хукнув писар на печать.

Сиділа тихо дівчинка на лаві.

***Був сірий день. І сірий був сусід.
І сірий стіл. І сірі були двері.***

І раптом нявкнув кольоровий кіт.

Залив чорнилом вирок на папері.

